

УДК 343.3/.71

Інна Поліщук,

оцінювач, судовий експерт Науково-дослідного центру судової експертизи з питань інтелектуальної власності

НЕЗАКОННЕ ВИКОРИСТАННЯ ЗНАКА ДЛЯ ТОВАРІВ ТА ПОСЛУГ: ОСОБЛИВОСТІ ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ СКЛАДУ ЗЛОЧИНУ (СТ. 229 КК УКРАЇНИ)*

У статті здійснено аналіз об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого ст. 229 КК України, та визначено її особливості. Акцентовано увагу на питаннях кваліфікації цього злочину з урахуванням специфіки бланкетної диспозиції у ст. 229 КК України. Обґрунтовано, що кримінально караними мають бути не всі діяння, передбачені у спеціальному законі, а лише ті, що відповідають умові єдності обов'язкових ознак об'єктивної сторони складу злочину.

Ключові слова: торговельна марка, незаконне використання, об'єктивна сторона, склад злочину, кримінально-правова кваліфікація.

Наприкінці весни 2013 р. Міжнародний альянс інтелектуальної власності (International Intellectual Property Alliance) вніс Україну до списку особливої уваги — так званого «переліку 301». Наша держава опинилася у ряді країн з найвищим рівнем піратства у сфері інтелектуальної власності. Причинами такої ситуації, на наше переконання, є складнощі розуміння об'єктивних ознак посягань на інтелектуальну власність, суперечливість судової практики та відсутність стандартизованих методик розслідування злочинів у сфері інтелектуальної власності. При цьому одними з найбільш незахищених від суспільно небезпечних посягань у сфері інтелектуальної власності виявилися торговельні марки. Враховуючи вищевикладене, розробка наукових підходів та знання особливостей елементів складу злочину при порушенні прав інтелектуальної власності на торговельні марки дозволить якісно та кваліфіковано проводити розслідування та зменшити кількість фальсифікованої продукції на внутрішньому ринку України.

На дисертаційному рівні питанням кримінально-правової охорони об'єктів інтелектуальної власності (у тому числі торговельних марок) були присвячені ро-

боти П. С. Берзіна «Незаконне використання засобів індивідуалізації учасників господарського обороту, товарів та послуг: аналіз складів злочину, передбачених ст. 229 К України» (2004 р.) [1], А. С. Нерсесяна «Кримінально-правова охорона прав інтелектуальної власності» (2008 р.) [2], В. Б. Харченка «Кримінально-правова охорона прав на об'єкти інтелектуальної власності в Україні: перспективи розвитку та гармонізації з європейським законодавством» (2011 р.) [3] та деякі інші. Проте чимало питань, що стосуються зовнішніх проявів посягань на інтелектуальну власність (передусім у контексті незаконного використання торговельних марок), залишилися або недослідженими, або не порушувалися взагалі, а відтак вони потребують подальшої розробки та конкретизації.

Мета статті — аналіз ознак об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого ст. 229 Кримінального кодексу України (далі — КК) та їх вплив на кваліфікацію діянь, що визнаються порушенням майнових прав власника торговельної марки (далі — ТМ).

Об'єктивна сторона злочинів у сфері інтелектуальної власності, як і будь-яких інших, припускає встановлення обставин, пов'язаних із зовнішнім актом

* Рекомендовано до друку кафедрою кримінального права Національної академії внутрішніх справ.

протиправної поведінки особи. При цьому відповідальність за злочин «незаконне використання знаків для товарів та послуг» передбачена ст. 229 КК України [4]. Його суспільна небезпечність полягає в тому, що такими діями порушуються або можуть бути порушені гарантовані законодавством права інтелектуальної власності на ТМ.

На наш погляд, визначення специфіки об'єктивної сторони складу цього злочину неможливе без з'ясування сутності об'єкта складу посягання. Родовим об'єктом вказаного злочину є суспільні відносини у сфері господарської діяльності. Економічний зміст цих відносин характеризується тим, що вони виникають з приводу виробництва, розподілу, обміну та споживання товарів, робіт і послуг [5]. Основним безпосереднім об'єктом злочину є встановлений законодавством порядок охорони і використання ТМ як засобу індивідуалізації учасників господарського обороту, товарів та послуг, тобто право інтелектуальної власності. Щодо предмета злочину, то нас передусім цікавить торговельна марка (знак для товарів та послуг) — певні позначення, за якими товари або послуги одних осіб відрізняються від товарів та послуг інших осіб. Крім того, обов'язковою ознакою цього злочину є потерпілий, яким може бути лише суб'єкт права інтелектуальної власності на ТМ. Відповідно до ч. 1 ст. 493 Цивільного кодексу України (далі — ЦК) суб'єктами права інтелектуальної власності на ТМ є фізичні та юридичні особи [6]. До того ж, право інтелектуальної власності на певну ТМ може належати одночасно кільком фізичним та (або) юридичним особам. Власником майнових прав на ТМ є:

1) володілець правовстановлюючого документа. При цьому такими документами можуть бути: свідоцтво України на ТМ та актуальна виписка з реєстру; сертифікат про міжнародну реєстрацію ТМ (для ТМ, що зареєстровані відповідно до Мадридської системи міжнародної правової охорони) та актуальна виписка з реєстру; договір про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності та актуальна виписка з реєстру; рішення Апеляційної палати Державної служби інтелектуальної власності (далі — ДСІВ) про визнання у встановленому порядку ТМ добре відомою та актуальна виписка з реєстру; рішення

суду про визнання у встановленому порядку ТМ добре відомою та актуальна виписка з реєстру;

2) ліцензіат — фізична або юридична особа, що отримала часткові майнові права на ТМ на підставі договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, які підлягають охороні. Види таких договорів визначено у ст. 1107 ЦК (зазвичай це різновиди ліцензійних договорів).

З'ясувавши окреслені вище особливості, слід перейти до визначення специфіки об'єктивної сторони складу злочину. Ззовні цей злочин характеризується сукупністю трьох ознак: 1) діянням у виді незаконного використання ТМ; 2) суспільно небезпечними наслідками — матеріальною шкодою у значному, великому або особливо великому розмірах; 3) причинним зв'язком між вказаними діянням та наслідками. Вказані складові утворюють об'єктивну сторону злочину і не повинні виключати одна одну. Разом із тим, наявність бланкетної диспозиції у цій статті та співставлення окремих відсильних норм у сукупності з іншими ознаками, що утворюють об'єктивну сторону цього складу злочину, призводить до того, що деякі науковці ототожнюють діяння, що містяться у нормах спеціального закону, та діяння, за які законодавець передбачив кримінальну відповідальність.

На наш погляд, з цієї ситуації слід виходити таким чином: зважаючи на те, що диспозиція у ст. 229 КК є бланкетною, то для з'ясування того, які дії становлять собою використання ТМ, слід звернутись до спеціального закону — Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» від 15.12.1993 р. 3689-ХІІ [7]. Відповідно до ст. 16 цього Закону, використанням торговельної марки визнається: а) нанесення її на будь-який товар, для якого торговельна марка зареєстрована, упаковку, в якій міститься такий товар, вивіску, пов'язану з ним, етикетку, нашивку, бирку чи інший прикріплений до товару предмет, зберігання такого товару із зазначеним нанесенням торговельної марки з метою пропонування для продажу, пропонування його для продажу, продаж, імпорт (ввезення) та експорт (вивезення); б) застосування її під час пропонування та надання будь-якої послуги, для якої торговельна марка зареєстрована; в) застосування її в діло-

вій документації чи в рекламі та в мережі Інтернет, у тому числі в доменних іменах.

Власне на такі риси прояву використання ТМ переважно зазначено у всіх підручниках з кримінального права та науково-практичних коментарях до КК. Однак варто вказати на те, що якщо проаналізувати перелічені вище діяння у сукупності з іншими ознаками, які характеризують об'єктивну сторону складу злочину, передбаченого ст. 229 КК, то виходить, що не всі ті діяння, що містяться у спеціальному законі, можуть утворювати цей склад злочину. Зокрема лише продаж, імпорт та експорт, якщо ТМ зареєстрована для товару, та застосування ТМ під час надання будь-якої послуги, якщо ТМ зареєстрована для послуги, за суттю утворюють склад цього злочину. Насамперед, це пов'язано з наявністю матеріальної шкоди при продажу товару та фактичному наданні послуги, оскільки за це сплачуються кошти. Всі ж інші діяння за наявної конструкції злочину (з матеріальним складом) мають ознаки формального складу. Тобто, хоча ці дії і є порушеннями, але вони не спричиняють матеріальної шкоди.

Враховуючи, що наявність матеріальної шкоди є обов'язковою ознакою злочинного діяння, описані вище дії, за виключенням продажу товару з незаконним використанням ТМ та застосуванням ТМ під час надання послуги, не повинні бути кримінально караними. Ці дії підпадають під адміністративну та цивільно-правову відповідальність. Тим більше, що українське законодавство передбачає наявність відповідних норм у ст. 51² КУпАП [8], ст. 495 ЦК [9] та ст. 21 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» [7], за допомогою яких здійснюється такий захист.

Перш за все, для розмежування діянь, що можуть спричинити матеріальну шкоду, необхідно розуміти зміст та механізм обрахунку такої шкоди. Щодо змістовного наповнення, то слід погодитися з тезою В. Д. Гулкевича, що під матеріальною шкодою необхідно розуміти вартість порушеного права володільця прав на об'єкт інтелектуальної власності [11], доповнивши таке визначення тезою В. Б. Харченка, що така вартість полягає у доході, який цей володільця міг би реально одержати за звичайних обставин,

реалізуючи свої права, якби його право не було порушено внаслідок вчинення злочину [12]. При цьому, розраховуючи матеріальну шкоду, слід виходити з того, що на час вчинення правопорушення один контрафактний товар витісняє з ринку один оригінальний товар. Ця позиція також закріплена й у п. 50 постанови Пленуму ВГСУ «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності» від 17.10.2012 р. № 12 [13].

Таким чином, це ще раз підтверджує тезу щодо того, що кримінально караним незаконним використанням ТМ можуть визнаватися лише продаж товару з використаною на ньому ТМ, його імпорт (експорт) та застосування ТМ під час надання послуги, оскільки лише в таких випадках буде єдність трьох складових об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого ст. 229 КК України, а саме: діяння — активних дій (фактичного продажу або надання послуги з незаконним використанням ТМ); суспільно небезпечних наслідків — матеріальної шкоди та причинного зв'язку між вказаними діями та наслідками.

Окремого пояснення потребує ситуація, коли особа зберігає товар з незаконно використаною на ньому ТМ з метою пропонування для продажу. Такі діяння не утворюють об'єктивної сторони злочину, але є кримінально караними, оскільки становлять незакінчений злочин. Залежно від обставин справи такі дії є або замахом на злочин, якщо порушник з прямим умислом, безпосередньо спрямованим на вчинення злочину, не завдав матеріальної шкоди правовласнику, оскільки не встиг реалізувати фальсифікований товар з причин, що не залежали від його волі, або готуванням до злочину, якщо порушник підшукував або пристосовував засоби і знаряддя для незаконного використання ТМ, підшукував співучасників на вчинення злочину, усував перешкоди, а також умисно створював умови для вчинення злочину.

Не менш важливим кроком для встановлення специфіки об'єктивної сторони є розгляд питання про суспільно небезпечні наслідки злочину — матеріальну шкоду. Залежно від розміру, що впливає на кваліфікацію вчиненого, вона становить значний (якщо її розмір у двадцять і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян), вели-

кий (якщо її розмір у двісті і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян) та особливо великий (якщо її розмір у тисячу і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян) розміри.

Проте, попри чітку регламентацію розміру матеріальної шкоди, котра повинна бути завдана, для точної кваліфікації дій винної особи проблематичним залишається сам розрахунок та визначення матеріальної шкоди. Остання включає як пряму дійсну шкоду, так і втрачену вигоду. Пряма дійсна шкода — це безпосереднє зменшення активів підприємства — його майна й майнових прав, які відображаються в балансі. До її складу входять втрати (яких особа зазнала зі знищенням або пошкодженням речі — недостачі, розкрадання, природний убуток) та витрати (які особа зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного права).

Вказане вище підтверджується нормами п. 1 ч. 2 ст. 22 ЦК, а саме: «...втрати, яких особа зазнала у зв'язку зі знищенням або пошкодженням речі, а також витрати, які особа зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного права (реальні збитки)» [14]. Натомість при порушенні прав на об'єкти інтелектуальної власності не можна брати до уваги пряму дійсну шкоду, оскільки майнові права інтелектуальної власності неможливо знищити. При незаконному використанні ідентифікованої ТМ, що обліковується на балансі юридичної особи і має визначену балансову вартість, пряма дійсна шкода фактично не завдається, внаслідок специфічного об'єкта посягання та предмета цього злочину (ТМ), що носить нематеріальний характер. Наприклад, якщо виявлено факт продажу п'ятих одиниць валіз з незаконним використанням на них ТМ «LOUIS VUITTON» загальною вартістю 1000 грн, то це не означає, що правовласнику цієї марки було завдано матеріальну шкоду в розмірі вартості виключних майнових прав на це позначення, що оцінюється у \$22,7 млрд. Саме тому при визначенні матеріальної шкоди внаслідок незаконного використання ТМ вартість виключних майнових прав на ТМ, що може обліковуватися на балансі, ніколи не співвідноситься напряму з виявленими товарами, на яких незаконно використано ТМ.

Щодо такої складової матеріальної шкоди, як витрати, які особа зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного права, то, на нашу думку, при розслідуванні цього злочину на момент здійснення кримінально-правової кваліфікації вказаний розмір встановити фактично неможливо, оскільки ця складова «складається з сум будь-яких коштів, які суб'єкт права інтелектуальної власності на ТМ витратив як компенсацію відновлення свого порушеного права на них» [15].

Таким чином, розрахунок матеріальної шкоди при незаконному використанні ТМ зводиться до визначення втраченої вигоди. Втрачена (упущена) вигода відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 22 ЦК визначається як доходи, які особа могла б реально одержати за звичайних обставин, якби її право не було порушене [16]. При визначенні розміру упущеної вигоди необхідно керуватися перш за все об'єктивним критерієм — розміром прибутку, який власник ТМ міг би отримати, але не отримав внаслідок появи на ринку однорідних товарів, маркованих ТМ, ідентичною або схожою з його ТМ, або розміром ліцензійної винагорода, яку міг би отримати власник ТМ, якби порушник купив ліцензію. Іншими словами, таким критерієм, який можна співвідносити з кількісними множинами. В даному випадку слід погодитися з визначенням упущеної вигоди як складової матеріальної шкоди при незаконному використанні ТМ, яке пропонує П. С. Берзін: «...сум коштів, які б такий суб'єкт реально отримав (одержав) від особи, яка порушила його право на дані об'єкти права інтелектуальної власності, у разі використання або надання ліцензії на використання такого права в порядку, передбаченому законодавством, тобто як неотримана (неодержана) винагорода за використання або надання ліцензії на використання прав на такі об'єкти інтелектуальної власності (упущена вигода)» [17]. Зазначимо, що для вирішення цього питання відповідно до процесуального законодавства, зокрема ст. 242 КПК України [18], може бути призначена судова експертиза за експертною спеціальністю 13.9 «Економічні дослідження у сфері інтелектуальної власності» V класу «Експертиза у сфері інтелектуальної власності».

Далі варто наголосити, що точне встановлення об'єктивної сторони аналізованого складу злочину передбачає врахування й інших її ознак, що можуть впливати на кваліфікацію злочину. Так, у кожному випадку необхідно обов'язково встановлювати причинний зв'язок між суспільно небезпечним діянням і наслідками, що настали, який має бути необхідний і безпосередній. Не менш важливим є врахування часу та місця вчинення злочину. Будучи факультативними ознаками, ці обставини все ж таки відіграють вагомий роль, оскільки для застосування ст. 229 КК України в кожному конкретному випадку необхідно встановлювати чинність майнових прав на ТМ на період незаконного використання ТМ та наявність правової охорони для відповідної ТМ на території України. Це здійснюється за допомогою виписок з відповідних реєстрів знаків для товарів і послуг, у тому числі Державного реєстру свідоцтв України на знаки для товарів і послуг ДСІВ та (або) інформації отриманої з баз даних ДП «Український інститут промислової власності».

Щодо способу вчинення злочину, то він виступає обов'язковою ознакою складу злочину у випадках, коли він прямо зазначений у законі або однозначно випливає із змісту закону, про що свідчить характер дії, опис якої містить диспозиція статті. При цьому не можна погодитися з А. С. Нерсесяном, котрий виділяє як обов'язкову ознаку лише один спосіб вчинення цього злочину — використання службовою особою свого службового становища, який, у свою чергу, утворює особливо кваліфікований склад злочину, передбаченого ч. 3 ст. 229 КК [19]. Це пов'язано з тим, що в даному випадку спосіб вчинення злочину є обов'язковою ознакою і для основного (простого) складу злочину за ст. 229 КК, оскільки він прямо вказаний законодавцем у диспозиції — не просто використання ТМ, а незаконне використання ТМ. Мається на увазі, що використання ТМ без дозволу власника є незаконним. У ст. 20 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» встановлено, що порушенням прав власника та ТМ вважається будь-яке посягання на права власника, встановлені у ст. 16 цього Закону, в тому числі вчинення без згоди власника дій, що потребують його згоди, та отування до вчинення таких дій [20].

Для злочину, передбаченого ст. 229 КК, засобами вчинення злочину можуть бути: товар; упаковка; етикетка, нашивка, бирка чи інший прикріплений до товару предмет; ділова документація щодо товару, на якому незаконно використано ТМ.

Підсумовуючи викладене, слід констатувати, що особливості об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого ст. 229 КК України, полягають у наступному:

1) встановлення об'єктивної сторони незаконного використання знака для товарів і послуг (ТМ) тісно пов'язане зі специфікою об'єкта цього злочину, де принципове значення мають відповідні суспільні відносини, що охороняються КК (право інтелектуальної власності), а також предмет цього злочину (ТМ) та потерпілий, яким може бути лише суб'єкт права інтелектуальної власності на ТМ;

2) оскільки диспозиція ст. 229 КК є бланкетною, то це вимагає звернення до спеціального закону — Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», однак не всі діяння, що визнаються використанням ТМ за цим Законом, можуть створювати об'єктивну сторону складу злочину;

3) злочин, передбачений ст. 229 КК України, має матеріальний склад. При конструюванні об'єктивної сторони злочину законодавець як обов'язкову ознаку передбачив суспільно небезпечні наслідки у значному, великому або особливо великому розмірі (впливає на кваліфікацію злочину залежно від розміру шкоди), проте при визначенні матеріальної шкоди, внаслідок незаконного використання ТМ, вартість виключних майнових прав на ТМ, що може обліковуватися на балансі, ніколи не співвідноситься напряму з виявленими товарами, на яких незаконно використано ТМ. Таким чином, розрахунок матеріальної шкоди при незаконному використанні ТМ зводиться до визначення втраченої вигоди;

4) для точного встановлення об'єктивної сторони аналізованого складу злочину слід враховувати не тільки суспільно небезпечне діяння, його наслідки й причинний зв'язок, а й інші зовнішні ознаки, що можуть впливати на кваліфікацію вчиненого (зокрема суттєва

роль при цьому має належати часу, способу, засобам й місцю вчинення злочину). У цілому їх відповідне врахування усуває помилки в процесі кваліфікації злочину та сприяють об'єктивному розслідуванню вчиненого кримінального правопорушення.

ПРИМІТКИ

1. Берзін П. С. Незаконне використання засобів індивідуалізації учасників господарського обороту, товарів та послуг: аналіз складів злочину, передбаченого ст. 229 КК України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право» / П. С. Берзін; Академія адвокатури України. — К., 2004. — 22 с.
2. Нерсесян А. С. Кримінально-правова охорона прав інтелектуальної власності : монографія / А. С. Нерсесян. — Хмельницький : Вид-во Хмельн. ун-ту управління та права, 2010. — 192 с.
3. Харченко В. Б. Кримінально-правова охорона прав на результати творчої діяльності та засоби індивідуалізації в Україні : монографія / В. Б. Харченко. — Х. : ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2011. — 480 с.
4. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. — 2001. — № 25—26. — Ст. 131.
5. Кримінальне право України: Особлива частина : підручник / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін [та ін.]; за ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. — 4-те вид., перероб. і допов. — Х. : Право, 2010. — С. 185.
6. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 40 — 44. — Ст. 356.
7. Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» № 3689-XII від 15.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1994. — № 7. — Ст. 36.
8. Кодекс України про адміністративні правопорушення № 8073-X від 07.12.1984 р. // Відомості Верховної Ради Української РСР. — 1984. — Дод. до № 51. — Ст. 1122.
9. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 40—44. — Ст. 356.
10. Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» № 3689-XII від 15.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1994. — № 7. — Ст. 36.
11. Гулкевич В. Д. Кримінально-правова охорона авторського права і суміжних прав : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право» / В. Д. Гулкевич ; Львів. нац. ун-т імені Івана Франка. — Л., 2008. — С. 10.
12. Харченко В. Б. Зазнач. праця. — С. 291.
13. Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності : постановою Пленуму Вищого господарського суду України від 17.10. 2012 р. № 12 // Юридичний вісник України. — 2012. — № 46.
14. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 40—44. — Ст. 356.
15. Берзін П. С. Зазнач. праця. — С. 8.
16. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 40—44. — Ст. 356.
17. Берзін П. С. Зазнач. праця. — С. 8.
18. Кримінальний процесуальний кодекс України № 4651-VI від 13.04.2012 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2013. — № 9—10, № 11—12, № 13. — Ст. 88.
19. Нерсесян А. С. Зазнач. праця. — С. 136.
20. Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» № 3689-XII від 15.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1994. — № 7. — Ст. 36.

Полищук Інна. Незаконное использование знака для товаров и услуг: особенности объективной стороны состава преступления (ст. 229 УК Украины).

В статье осуществлен анализ объективной стороны состава преступления, предусмотренного ст. 229 УК Украины, и определены ее особенности. Акцентируется внимание на вопросах квалификации этого преступления с учетом специфики бланкетной диспозиции в ст. 229 УК Украины. Обосновано, что уголовно наказуемыми должны быть не все деяния, предусмотренные в специальном законе, а только те, которые соответствуют условию единства обязательных признаков объективной стороны состава преступления.

Ключевые слова: торговая марка, незаконное использование, объективная сторона, состав преступления, уголовно-правовая квалификация.

Polischuk Inna. Illegal use trademark: features of the objective side of crime (art. 229 of the Criminal Code of Ukraine).

In the article author analyzes the objective side of crime, which is prescribed in the art. 229 of the Criminal Code of Ukraine, and defined its characteristics. Attention is focused on the issues of qualification of this crime with specific of blanket disposition in the art.229 of the Criminal Code of Ukraine. It is proved that the punishable shouldn't be all acts, which are prescribed in a special law, but only those that match the unity of the essential characteristics of the objective side of the crime.

Key words: trademark, illegal use, the objective side, the crime, criminal law qualification.